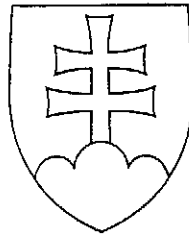
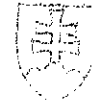

PO - ÚI SOI	
Došlo: - 7. 01. 2013	
Podacie číslo: 119/2/11	Číslo spisu: 29/11
Prílohy/listy:	Vybavuje:

2S/31/2011 - 43
8011200696

Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2. 1. 2014
Krajský súd v Prešove
dňa 28. 01. 2014

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Morozovej Nemcovej a sudkýň JUDr. Evy Slávikovej a JUDr. Moniky Tobiašovej v právnej veci žalobcu **Consumer Finance Holding, a.s.**, so sídlom v Kežmarku, Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Beňo&partners, Advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Poprade, Nám. sv. Egídia 95, 058 01 Poprad, proti žalovanému **Slovenskej obchodnej inšpekcii, Ústrednému inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie**, so sídlom Bratislava, Prievozská 32, 827 99 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovanej zo dňa 10. augusta 2011 č.: SK/0253/99/2011 na základe žaloby takto

rozhodol:

Žalobu **z a m i e t a .**

Náhradu trov konania účastníkom **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovanej citovaného v úvodnej časti rozsudku v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj zo dňa 14. marca 2011 č. : P/0514/07/10, ktoré žiadal zrušiť a vec vrátiť

žalovanej na ďalšie konanie a priznať trovy konania.

Žalobu odôvodnil tým, že poukázal na výrok prvostupňového rozhodnutia, ako aj dôvody odvolania a konštatovania žalovaného. Ďalej dôvodil tým, že výška mesačnej splátky uvedená v časti 2C formulára neobsahuje podľa tvrdení žalovaného mesačné poistné, z uvedeného dôvodu sa táto suma odlišuje od sumy uvedenej v úverovej zmluve, ktorá je stanovená aj s poistným. Výška poistného nie je položkou, ktorú je poskytovateľ úveru povinný uvádzať vo formulári v zmysle vyhlášky č. 660/2007 Z.z.. Poistné je náklad spotrebiteľa iba ak, spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby - teda, ak by poistenie bolo nevyhnutnou podmienkou získania úveru, čo v danom prípade nie je. Navyše podľa žalobcu poistenie nie je predmetom jeho činnosti a zaplatené poistné nie je jeho príjmom. Spotrebiteľovi je pri podpise zmluvy poskytnutá možnosť uzavrieť poistenie, pričom spotrebiteľ sa môže rozhodnúť, či túto možnosť využije a nie je daný zákonný dôvod na uvádzanie výšky poistného v zmluvnom formulári.

Podľa žalobcu žalovaný nerozlišoval medzi celkovými nákladmi spotrebiteľa a nákladmi spojenými s poskytnutím pôžičky a podľa uvedenej zmluvy spotrebiteľ obdržal pôžičku v sume 11 871,41 Eur sa vrátiť bol povinný 60 splátok vo výške 273,39 Eur, t.j. spolu 14 403,40 Eur. Rozdiel medzi sumou, ktorú spotrebiteľ celkovo dostal a celkovou sumou, ktorú mal vrátiť sú jeho celkové náklady. V danom prípade ide o sumu 4 531,99 Eur, o ktorej žalobca informuje spotrebiteľa v zmluvnom formulári. Náklady spojené s poskytnutím pôžičky sú odlišnou položkou a predstavujú náklady, ktoré kontrolovanému subjektu vzniknú v súvislosti s poskytnutím pôžičky a ktoré spotrebiteľ v rámci splácania úveru refunduje. Táto suma je výslovne uvedená v zmluve. Ďalej žalobca dôvodil tým, že výška úveru nekorešponduje so sumou čerpaných prostriedkov z dôvodu, že časť úveru je prevedená na účet predávajúceho a časť úveru na úhradu nákladov spojených s poskytnutím pôžičky. V doslovnom slova zmysle spotrebiteľ peňažné prostriedky nedostáva vôbec, ale sú poskytnuté a rozúčtované na priamu úhradu všetkých spotrebiteľových výdavkov, ktoré má v súvislosti s kúpou auta.

Podľa vysvetliviek na vyplnenie formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyhlášky MF SR č. 620/2007 Z.z. je poskytovateľ úveru povinný vyplniť údaj o nákladoch uvedený v § 2 písm. c) v prvom až piatom bode zákona č. 258/2001 Z.z., ktoré neboli zahrnuté do výpočtu RPMN a sú povinné na získanie ponúkaného spotrebiteľského úveru. Zároveň žalobca citoval ustanovenie § 2 písm. c) zákona č. 258/2001 Z.z. a zdôraznil, že žalovaný má za to, že náklady spojené s poskytnutím pôžičky nie sú ani jednou položkou uvedenou v citovanom ustanovení, jeho postup pri oboznamovaní spotrebiteľa s podmienkami poskytnutia úveru je preto správny.

S uvedeným záverom žalovaného žalobca nemôže súhlasiť. Formát predmetných zmluvných podmienok nie je pre priemerného spotrebiteľa nečitateľný, pričom v menšom formáte písma sú vyhotovované napr. príbalové letáky k liečivám, ktoré obsahujú pre spotrebiteľa veľmi závažné informácie. Text zmluvných podmienok je podľa žalobcu prehľadne rozčlenený odsekmi a zvýraznenými nadpismi jednotlivých častí a veľkosť písma samotného textu nie je neprimeraná bežným zvyklostiam v tejto oblasti služieb.

Uvedený záver správneho orgánu podľa žalobcu nemá oporu v skutkovom stave. V spoločných ustanoveniach zmluvy o pôžičke sa výslovne uvádza vyhlásenie spotrebiteľa, že formulár o zmluvných podmienkach mu bol doručený a že sa s jeho obsahom oboznámil. Žalobca nemá vedomosť z akého dôvodu žalovaný usúdil, že k doručovaniu formulára malo dôjsť prostredníctvom pošty a až po podpise zmluvy, pričom žalobca v súlade s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. doručoval zmluvný formulár klientom osobne pri rokovaní

o uzavretí zmluvy a klienti tak majú možnosť sa jeho obsahom podrobne oboznámiť. Tak tomu bolo aj v posudzovanom prípade. Žalobca osobitne poukázal na manuál, ktorý určuje podmienky, za ktorých je predávajúci ako zástupca oprávnený uzavrieť zmluvu o pôžičke a ktoré písomnosti sa doručujú spotrebiteľovi osobne pred podpisom zmluvy. Tento manuál mal správny orgán v priebehu kontroly k dispozícii a z uvedeného dôkazu vyplýva, že okrem iných písomností sa pred podpisom zmluvy dovzdáva spotrebiteľovi aj predmetný formulár. Ak má správny orgán za to, že zmluvný formulár bol doručovaný poštou, je povinný túto skutočnosť preukázať, pričom je oprávnený vyžadovať od kontrolovaného subjektu súčinnosť. Žalobca je nútený konštatovať, že napriek súčinnosti ktorú správne orgánu poskytol, toto potvrdenie správneho orgánu preukázané nebolo. Žalobca nikdy netvrdil, že doručovanie má preukazovať spotrebiteľ, naopak tvrdí, že doručenie, resp. nedoručenie má preukazovať správny orgán, ak za túto skutočnosť ukladá sankciu. Žalobca uviedol, že nemá vedomosť, ako má od spotrebiteľa obdržať potvrdenie doručenia, ak nie jeho podpisom. Rozhodne žalobca trvá na tom, že formulár vždy bezvýnimčne doručuje osobne pred podpisom zmluvy a v konaní nebol preukázaný opak.

K žalobe sa písomným podaním zo dňa 08. novembra 2011 vyjadrila žalovaná, ktorá s poukazom na dôvody uvádzané v napadnutom rozhodnutí navrhla žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť.

Z administratívneho spisu predloženého žalovaným vyplýva, že Slovenská obchodná inšpekcia, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj dňa 14. marca 2011 pod č. P/0514/07/10 podľa § 3 ods. 4, § 4 ods. 1, 2 písm. g) zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov ako príslušný správny orgán rozhodol tak, že účastníkovi konania Consumer Finance Holding, a. s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, ICO: 35 923 130, v zastúpení Beňo & partners advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom 058 01 Poprad, Nám. sv. Egídia 95 pre porušenie povinnosti predávajúceho

- neklamať spotrebiteľa zamlčaním údajov o nákupných podmienkach podľa § 5 ods. 1,
- pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene a vo forme klamlivého opomenutia poskytovaním podstatných informácií nevhodným spôsobom podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d) a na § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov zistené pri výkone kontroly dňa 22. júna 2010 v prevádzkarni účastníka konania Consumer Finance Holding, a. s., Bernolákova 4681/17, Poprad a dňa 13. decembra 2010 na základe došetrenia v sídle správneho orgánu uložil podľa § 24 ods. 1 zákona pokutu vo výške 10 000,00 Eur, z toho za klamanie spotrebiteľa podľa § 5 ods. 1 zákona vo výške 1 000,00 Eur a za porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky podľa § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d) a § 8 ods. 4 vo výške 9 000,00 Eur, ktorú je účastník konania povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Výrok rozhodnutia odôvodnil prvostupňový správny orgán tým, že dňa 22. júna 2010

bola vykonaná kontrola v prevádzkarni účastníka konania a dňa 13. decembra 2010 vykonané došetrenie v sídle správneho orgánu zamerané na dodržiavanie príslušných ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších zmien a doplnkov, Vyhlášky MF SR č. 620/2007 Z. z. , ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere a na prešetrenie spotrebiteľského podnetu evidovaného správnym orgánom pod číslom PO 430/10, pričom inšpektorom SOI boli účastníkom konania predložené podklady a na základe týchto podkladov bolo zistené, že účastník konania je predávajúcim v zmysle § 2 písm. b) zákona a veriteľom v zmysle § 3 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

Kontrolou bolo zistené, že účastník konania pri poskytovaní spotrebiteľských úverov klamal spotrebiteľa zamlčaním údajov o nákupných podmienkach a používal nekalú obchodnú prax vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby a vo forme klamlivého opomenutia poskytovaním podstatných informácií nevhodným spôsobom, čím porušil § 5 ods. 1 a § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d) a ods. 4 zákona.

Za zistené nedostatky a tým aj za preukázané porušenie zákona citované vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia účastník konania ako predávajúci v zmysle § 2 písm. b) zákona zodpovedá v plnom rozsahu. Z uvedeného dôvodu bolo voči nemu dňa 20. januára 2011 začaté správne konanie, ku ktorému sa písomne vyjadril 11. marca 2011. Správny orgán zároveň poukázal na písomné vyjadrenie účastníka konania a ďalej dôvodil tým, že inšpektorát práce preskúmal podklady rozhodnutia v celom rozsahu a dospel k záveru, že dôvody uvádzané vo vyjadrení účastníka konania ho nezbavujú zodpovednosti za kontrolou zistený protiprávny stav. Správny orgán argumentoval tým, že keďže zodpovednosť za vyhotovenie dvoch rôznych kúpnych zmlúv treťou osobou nie je predmetom správneho konania a keďže správny orgán z tohto dôvodu za tento nedostatok uvedený v inšpekčnom zázname nevyvodzuje zodpovednosť voči účastníkovi konania, nebude sa námietkami uvedenými vo vyjadrení v tomto smere zaoberať. Účastník konania ako predávajúci, podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky alebo poskytuje služby je povinný dodržiavať všetky zákonom stanovené podmienky ponuky alebo predaja výrobkov alebo poskytovania služieb. Za ich dodržiavanie zodpovedá objektívne, teda bez ohľadu na akékoľvek okolnosti, ktoré spôsobili ich porušenie. Správny orgán citoval ustanovenie § 3 ods. 5, § 5 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Dôvodil ďalej tým, že z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákaz klamania spotrebiteľa je adresovaný každej osobe, ktorá pri predaji výrobku, či poskytovaní služby vstupuje do vzťahov so spotrebiteľom v inom postavení ako v postavení spotrebiteľa. Účelom zákazu klamania spotrebiteľa je zabezpečenie primeranej informovanosti spotrebiteľa o výrobku, či službe alebo úrovni nákupných podmienok. K porušeniu zákazu klamania spotrebiteľa zákon nevyžaduje zavinené konanie a dôjde k nemu vždy, ak sa preukáže, že spotrebiteľ bol klamaný. Posúdením obsahu formulára, s ktorým bol účastník konania ako poskytovateľ spotrebiteľských úverov v zmysle § 3 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch povinný spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy oboznámiť bolo zistené, že účastník konania neoboznámil spotrebiteľa so zmluvnými podmienkami podľa bodu 1C a3E formulára a zároveň bolo zistené, že účastník konania uvedené riadky formulára nevyplnil údajmi v súlade s Vyhláškou v prípade, ak údaje boli pre daný spotrebiteľský úver relevantné, ale ani neoznačil symbolom „-“, ak údaje pre daný spotrebiteľský úver relevantné neboli. Uvedeným konaním účastník konania tak v rozpore s § 5 ods. 1 zákona klamal spotrebiteľa zamlčaním údajov o nákupných podmienkach spotrebiteľského úveru. Správny orgán citoval ustanovenie § 7 ods. 1, 2, § 2 písm. p), § 2

písm. r), § 2 písm. u), § 7 ods. 4, § 8 ods. 1 písm. d), § 8 ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

Kontrolou bolo zistené, že spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy ale ani pri uzavretí zmluvy nie je riadne informovaný o podstatných zmluvných podmienkach spotrebiteľského úveru vrátane ceny, ktorú má za poskytnutý úver zaplatiť. Samotný spôsob, akým účastník konania stanovuje výšku úveru a celkových nákladov spojených s poskytnutím spotrebiteľského úveru je neprijateľný a nekalý, nakoľko vyvoláva dojem, že cena úveru je podstatne nižšia, než v skutočnosti je. Správny orgán dospel k záveru, že tento spôsob vykazuje znaky nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania podľa § 8 ods. 1 písm. d) zákona z dôvodu, že môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu spotrebiteľa vo vzťahu k cene. Dôkazom o charaktere protiprávneho konania účastníka konania je i obsah šetreného spotrebiteľského podnetu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ bol uvedený do omylu, v dôsledku ktorého pristúpil k uzavretiu zmluvy, ktorú by inak neuzatvoril. Čo sa týka dôležitých informácií uvedených v časti havarijné poistenie týkajúcich sa povahy produktu, jeho vlastností a podmienok, za ktorých je poskytovaný, sú vzhľadom na veľkosť písma absolútne nečitateľné, pričom spôsob poskytovania týchto informácií je pre bežného spotrebiteľa nevhodný. Uvedený spôsob poskytovania podstatných informácií vykazuje znaky nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého opomenutia v zmysle § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 4 zákona z dôvodu, že v dôsledku nevhodného spôsobu poskytovania podstatných informácií môže priemerný spotrebiteľ prijať rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Podľa názoru správneho orgánu, zmluvná podmienka, na ktorú sa účastník konania vo vyjadrení odvoláva, podľa ktorej spotrebiteľ podpisom zmluvy prehlasuje, že pred uzavretím zmluvy bol písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami prostredníctvom formulára, ktorý mu bol doručený a tento prevzal, tak ako to je uvedené v časti zmluvy Spoločné ustanovenia je neprijateľná z dôvodu, že na spotrebiteľa neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s obsahom formulára. Je neprijateľné, aby bolo na spotrebiteľa štandardnou zmluvnou podmienkou prenášané dôkazné bremeno o to viac, keď povinnosť oboznámiť spotrebiteľa so zmluvnými podmienkami zmluvy o spotrebiteľskom úvere pred uzavretím zmluvy § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch ukladá účastníkovi konania. S poukazom na ustanovenie § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Vychádzajúc zo skutočnosti, že uvedená zmluvná podmienka je neprijateľná a teda neplatná bolo preto povinnosťou účastníka konania svoje tvrdenie o osobnom odovzdaní formulára spotrebiteľovi pred uzavretím zmluvy preukázať, čo nepreukázal.

V tejto súvislosti nemožno vyčítať správne orgánu, že z predložených písomností nerozlišoval medzi celkovými nákladmi spotrebiteľa a nákladmi spojenými s poskytnutím pôžičky, ako vo vyjadrení uviedol účastník konania, keďže z predložených podkladov je vôbec ťažké zistiť skutočné celkové náklady spotrebiteľa spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru tak ako ich má na mysli ustanovenie § 2 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Aj keď náklad spojený s poskytnutím pôžičky v sume 2 821,46 Eur vykazuje znaky nákladov v zmysle § 2 písm. c) zákona, účastník konania ho vykazuje ako spotrebiteľský úver v zmysle § 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to aj napriek tomu, že znaky spotrebiteľského úveru nespĺňa. Nakoľko správny orgán presne a úplne zistil skutočný stav veci z podkladov rozhodnutia, ktoré si za tým účelom zabezpečil, má za to, že prejednávaná vec bola náležite objasnená a pri hodnotení dôkazov, každý dôkaz jednotlivo a

všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, vychádzal najmä zo skutkového stavu zisteného pri kontrole zaznamenaného v inšpekčnom zázname, ktorý považuje za nepochybne zistený.

Správny orgán opätovne posúdil zistený skutkový stav týkajúci sa používania nekalých obchodných praktík a tento prekvalifikoval na porušenie § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d) a § 8 ods. 4. Cítoval ustanovenie § 24 ods. 1 a § 24 ods. 5 zákona a pri určení výšky pokuty prihliadol na skutočnosť, že klamaním spotrebiteľa a zamlčaním údajov o nákupných podmienkach a používaním nekalej obchodnej praktiky, vo forme klamlivého konania a vo forme klamlivého opomenutia, boli porušené práva spotrebiteľa chránené zákonom. S poukazom na tieto ustanovenia, ktorých porušenie sa dopustil, správny orgán vyhodnotil aj výšku uloženej pokuty, pričom prihliadal na charakter protiprávneho konania, spoločenskú nebezpečnosť používania nekalej obchodnej praktiky vo vzťahu k spotrebiteľovi a uviedol, že samotné tzv. „náklady spojené s poskytnutím pôžičky“, ktoré nie sú zahrnuté do celkových nákladov spojených s poskytnutím spotrebiteľského úveru v sume 2 821,46 Eur sú s prihliadnutím na výšku spotrebiteľského úveru neprimerane vysoké až úžernícke o to viac, keď tieto náklady si účastník konania účtuje ako poplatok za uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré uzatvára opakovane v mnohých prípadoch v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti.

S poukazom na vysokú spoločenskú nebezpečnosť protiprávneho konania účastníka konania je potrebné vidieť však najmä v tom, že o týchto nákladoch spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy nie je informovaný. O skutočnej cene a podmienkach spotrebiteľského úveru sa spotrebiteľ dozvedá až zo splátkového kalendára, ktorý je mu však doručovaný až po podpise zmluvy, kedy už nemôže zrušiť účinky svojho konania. Prihliadol na skutočnosť, že používanie nekalej obchodnej praktiky pri konaní so spotrebiteľom, je závažným zásahom do práv spotrebiteľa chránených zákonom. Takéto konanie je o to závažnejšie, keď v dôsledku takéhoto konania dochádza k porušovaniu ekonomických záujmov spotrebiteľov v značnom rozsahu. Vo vzťahu k miere zavinenia prihliadal aj na tú skutočnosť, že predávajúci objektívne bez ohľadu na zavinenie zodpovedá za dodržiavanie zákonom stanovených povinností, teda zodpovedá aj za protiprávne konanie osôb, ktoré v mene predávajúceho pri predaji výrobkov, či poskytovaní služieb konajú. Správny orgán zároveň prihliadol k tomu, že účel sledovaný zákonom vyjadrený v ustanovení § 3 ods. 1 zákona na ochranu pred nekalou obchodnou praktikou a na ochranu ekonomických záujmov vzhľadom na zistené nedostatky, v zákonom požadovanej miere a úrovni dosiahnutý nebol a preto v súlade s ustanovením § 24 ods. 1 prvej časti prvej vety zákona, uložil pokutu na spodnej hranici zákonom stanovenej sadzby vo výške ako je uvedená vo výroku, pričom uložená pokuta v tejto výške je vzhľadom na jej represívno-výchovnú funkciu, ako aj s prihliadnutím na zákonom stanovené medze a hľadiská pokutou primeranou a zároveň pokutou zodpovedajúcou zistenému protiprávnemu stavu a charakteru porušenia zákona.

O odvolaní žalobcu, ktoré obsahuje identické dôvody ako sú uvedené v dôvodoch žaloby rozhodla žalovaná, ako odvolací orgán napadnutým rozhodnutím zo dňa 10. augusta 2011 pod č. SK/0253/99/2011 tak, že napadnuté rozhodnutie vo výrokovej časti mení tak, že za porušenie povinností ustanovených v § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d) a na § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov sa účastníkovi konania: Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130, podľa § 24 ods. 1 vyššie cit. zákona o ochrane spotrebiteľa, ukladá peňažná pokuta vo výške 7

000 EUR, slovom: sedemtisíc eur. Uloženú pokutuje účastník konania povinný uhradiť do 15 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia priloženou poštovou poukážkou alebo príkazom na úhradu na účet: Štátna pokladnica, č. ú.: 7000065068, numerický kód-8180, VS-05140710.

Výrok rozhodnutia odôvodnila žalovaná tým, že poukázala na pôvodný výrok prvostupňového rozhodnutia a dôvody odvolania, pričom citovala ustanovenie § 3 ods. 1, § 3 ods. 4 a § 32 ods. 2 a § 59 ods. 1 Správneho poriadku. Ďalej dôvodila tým, že preskúmaním veci v odvolacom konaní bol zistený dôvod na zmenu napadnutého rozhodnutia, pričom odvolací orgán upustil od postihu účastníka konania za porušenie § 5 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na vysvetlivky na vyplnenie formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere tvoriace prílohu k vyhláške č. 620/2007 Z.z. konštatoval, že inšpektori SOI sa počas šetrenia podnetu spotrebiteľa dňa 22. júna 2010 nezamerali na zistenie prípadnej existencie zmluvy o výlučnom poskytovaní spotrebiteľského úveru uzatvorenej medzi veriteľom a predávajúcim, ako aj na preverenie toho, či si veriteľ uplatňoval voči spotrebiteľovi aj niektoré z nákladov vyplývajúcich z § 2 písm. c) prvý až piaty bod zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Uvedené zistenia boli pritom rozhodujúce pre ustálenie skutočnosti či mal účastník konania povinnosť uviesť údaje požadované v riadku 1C a 3E formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo len symbol „-“, pokiaľ tieto údaje neboli pre príslušný spotrebiteľský úver relevantné. Ustálenie uvedených skutočností malo byť pritom rozhodujúce pre posúdenie charakteru a najmä závažnosti predmetného skutku a podľa názoru odvolacieho orgánu malo mať vplyv aj na samotné určenie výšky pokuty účastníkovi konania. Vzhľadom na to, že skutok spočívajúci v porušení § 5 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa nebol zo strany prvostupňového správneho orgánu dostatočne zistený, odvolací orgán upustil od ďalšieho postihu účastníka konania za toto porušenie. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací správny orgán zároveň znížil výšku uloženého postihu na sumu uvedenú vo výroku tohto rozhodnutia. Povinnosťou účastníka konania bolo dodržiavať zákaz používania nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene a vo forme klamlivého opomenutia poskytovaním podstatných informácií nevhodným spôsobom; čo účastník konania porušil. Inšpektori SOI dňa 22.06.2010 vykonali kontrolu v prevádzkarni účastníka konania, poskytovateľ spotrebiteľských úverov, produkt Quatro Car, Bernolákova 4681/17, Poprad a dňa 13. februára 2010 vykonali došetrenie v sídle správneho orgánu zamerané na dodržiavanie príslušných ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších zmien a doplnkov, Vyhlášky MF SR č. 620/2007 Z. z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere a na prešetrenie spotrebiteľského podnetu evidovaného správnym orgánom.

Kontrolou bolo zistené, že účastník konania používal pri poskytovaní spotrebiteľských úverov nekalú obchodnú praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby a vo forme klamlivého opomenutia poskytovaním podstatných informácií nevhodným spôsobom, čím porušil § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. ods. 1 písm. d) a ods. 4 zákona. Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvoril spotrebiteľ s účastníkom konania, je naviazaná a vzájomne prepojená s kúpnu zmluvou uzatvorenou medzi spotrebiteľom a predajcom - spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., ktorej predmetom je kúpa motorového vozidla Škoda Octavia, rok výroby 2005, od predajcu za dohodnutú kúpnu cenu 10 647 Eur. Pri podpise kúpnej zmluvy spotrebiteľ zaplatil predajcovi zálohu na kúpnu cenu v sume 1 597,05 Eur (bod V. písm. a) kúpnej zmluvy). Podľa bodu V. písm. b) kúpnej zmluvy

doplatok kúpnej ceny vo výške 9049,95 Eur mal byť predajcovi doplatený najneskôr do 10 dní po poskytnutí pôžičky spoločnosťou Consumer Finance Holding a. s., teda účastníkom konania. Pri tom istom rokovaní, toho istého dňa a pod tým istým číslom uzatvoril spotrebiteľ s účastníkom konania, v mene ktorého konal predajca ako sprostredkovateľ, aj zmluvu o úvere tzn. Zmluvu a zmluvu o zabezpečení. Podľa tejto zmluvy o úvere spotrebiteľovi mal byť poskytnutý úver vsunie 11 871,41 Eur, pričom táto suma pozostávala z doplatku kúpnej ceny a z nákladov spojených s poskytnutím pôžičky v sume 2 821,46 Eur. Žalovaná citovala ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch kontrolou náležitostí formulára a zmluvy, ktoré ustanovuje Vyhláška o spotrebiteľských úveroch a kontrolou, či informácie o podmienkach spotrebiteľského úveru sú jednoznačné, prehľadné a nezáväzajúce bolo zistené, že formulár neobsahuje náklady s poskytnutím pôžičky v sume 2 821,46 €, ktoré sú uvedené v zmluve. Mesačná splátka úveru v sume 273,39 Eur uvedená v riadku 2C formulára nekorešponduje s mesačnou splátkou úveru v sume 311,78 € uvedenou v zmluve. Výška úveru uvedená v riadku 2A formulára v sume 11871,41 € Eur nekorešponduje s čerpaním úveru (kúpna cena znížená o akontáciu) uvedená v riadku 2B formulára. Zmluva neobsahuje celkové náklady spotrebiteľa spojené s poskytnutím úveru v sume 4 531,99 Eur, ktoré sú uvedené v riadku 3A formulára. Zároveň bolo kontrolou spôsobu uvádzania výšky úveru a celkových nákladov spojených s poskytnutím úveru v zmysle § 2 písm. a) a c) zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo zistené, že úver v celkovej výške 11 871,4 Eur, ale aj z nákladov spojených s poskytnutím pôžičky v sume 2 821,46 Eur, teda aj zo sumy, ktorá v zmysle § 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je úverom. Posúdením obsahu zmluvy o úvere správny orgán zistil, že účastník konania ani v tomto prípade nerešpektoval zákonom vymedzený pojem spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko do úveru v sume 11 871,4 Eur rovnajúcej sa doplatku kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy zarátal aj sumu 2 821,46 Eur, tzv. náklady spojené s poskytnutím pôžičky, ktoré nie sú úverom.

Zmluva o úvere taktiež neobsahuje údaje podľa § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch, t. j. konkrétnu výšku a termíny jednotlivých splátok v členení na splátku istiny, úrokov a iných poplatkov. Zmluva o úvere obsahuje len výšku celkovej splátky, počet splátok a dátum prvej splátky s tým, že ďalšie splátky sú splatné vždy do 04. dňa v mesiaci. Zo zmluvy o úvere z časti „Spôsob financovania“ správny orgán zistil aj to, že zmluva obsahuje ustanovenie, v zmysle ktorého spotrebiteľ podpisom zmluvy berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania vo výške 11 871,41 Eur a náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 2 821,46 Eur. Správny orgán aj v tomto prípade považuje za neprípustné, aby podpis spotrebiteľa na zmluve nahrádzal jeho výslovný a jednoznačný súhlas s výškou úveru, jednoznačná dohoda, ktorá je podstatnou náležitosťou zmluvy v zmysle § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch potrebná na vznik zmluvy o to viac, keď do úveru je zahrnutý náklad, o ktorom spotrebiteľ preukázateľne nebol formou formulára pred podpisom zmluvy informovaný. Podmienka, podľa ktorej má spotrebiteľ účastníkovi konania zaplatiť aj 2 821,46 Eur je neprijateľná v zmysle § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa za neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť, a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

Z výsledku kontroly obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere správny orgán dospel k záveru, že vyššie uvedené konanie účastníka konania vykazuje znaky obchodnej praktiky v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti z dôvodu, že vybočuje z pravidiel čestnej

obchodnej praxe a všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

Žalovaná ako odvolací orgán k dôvodom namietaným odvolávajúcim vyjadrila tak, že preskúmaním napadnutého rozhodnutia v odvolacom konaní upustila od postihu za porušenie § 5 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a vo vzťahu k ostatným porušeniam zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré boli kvalifikované ako nesplnenie povinnosti vyplývajúcej z § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d) a § 8 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, považuje odvolací orgán tvrdenia účastníka konania o nesprávnom právnom posúdení a nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia ako neopodstatnené, ktoré nemajú oporu v skutkových zisteniach, a aj vo všeobecne záväzných právnych predpisoch. Žalovaná sa domnieva, že námietky vznesené účastníkom konania ho nezavazujú zodpovednosti za kontrolou presne a spoľahlivo zistené porušenie zákona. Zo zákona o ochrane spotrebiteľa jasne podľa žalovaného vyplýva, že spotrebiteľ má právo na ochranu pred používaním nekalých obchodných praktík zo strany predávajúceho, ktoré sú v rozpore s odbornou starostlivosťou a môžu podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k službe. Zároveň žalovaná citovala ustanovenie § 8 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch a zdôraznila, že znaky neurčitosti obsahujú údaje o výške poskytnutého úveru uvedené v bode 2C formulára, prostredníctvom ktorého je spotrebiteľ zákonom stanoveným spôsobom oboznámený so zmluvnými podmienkami, v spojení so zmluvou o spotrebiteľskom úvere ako aj kúpnu zmluvou uzatvorenými so spotrebiteľom. V bode 2C je mesačná anuitná splátka uvedená 273,39 Eur, pričom v Zmluve a Zmluve o zabezpečení je uvedená výška splátky 311,78 Eur. Ako podmienku v rozpore so zákonom vyhodnotil prvostupňový orgán podmienku uvedenú v zmluve o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorej sú rozpore s § 2 písm. a) a c) zákona č. 258/2001 Z.z. zarátané do úveru aj „náklady spojené s poskytnutím pôžičky“, ktoré by však mali byť zahrnuté do celkových nákladov spojených s poskytnutím spotrebiteľského úveru. Žalovaná preto zastáva názor, že uvedené závery správneho orgánu majú dostatočnú oporu v skutkových zisteniach ako aj v relevantných právnych predpisoch a rovnako ako prvostupňový orgán je toho názoru, že z výsledkov kontroly spôsobu poskytovania informácii spotrebiteľovi, správny orgán dospel k záveru, že tento spôsob vykazuje znaky nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania podľa § 8 ods. 1 písm. d) zákona z dôvodu, že môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu spotrebiteľa vo vzťahu k cene. Dôkazom o charaktere protiprávneho konania účastníka konania je i obsah spotrebiteľského podnetu, ktorý inšpektori prešetrovali a z ktorého jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ bol uvedený do omylu, v dôsledku ktorého pristúpil k uzavretiu zmluvy, ktorú by inak neuzatvoril. Účastník konania pri svojej činnosti využíval nekalé obchodné praktiky, ktoré zákon zakazuje a ktoré môžu negatívne vplyvať na spotrebiteľa pri jeho rozhodovaní o obchodnej transakcii. K uvedenému konaniu došlo dojednaním neurčitých podmienok v rozpore so zákonom, neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve uzatvorenej so spotrebiteľom ako aj upieraním práva spotrebiteľa na ochranu jeho ekonomických záujmov, čím účastník konania nedodrжал úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú bolo možné od neho rozumne očakávať. Skutočnosť, že účastník konania neinformoval spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ani v zmluve o spotrebiteľskom úvere jasne a určito o podstatných podmienkach zmluvy, značne obmedzila schopnosť spotrebiteľa urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktorú by pri dostatku informácií inak neurobil. Pri určení výšky pokuty správny orgán prihliadal na charakter uzatvorenej zmluvy, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy, s ustanoveniami ktorej sa síce spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy, ale nemohol

ovplyvniť ich obsah. Správny orgán prihliadol na skutočnosť, že účastník konania vo vzťahu k spotrebiteľovi zneužil svoje postavenie silnejšej zmluvnej strany, keď do spotrebiteľskej zmluvy zakotvil neurčité podmienky, podmienku v rozpore so zákonom a neprijateľnú podmienku.

Pri určení výšky pokuty vzal do úvahy spoločenskú nebezpečnosť používania nekalej obchodnej praktiky vo vzťahu k spotrebiteľovi spočívajúcu v spôsobe určenia odplaty za spotrebiteľský úver, ktorý vyvoláva dojem, že cena spotrebiteľského úveru je výrazne nižšia, než v skutočnosti je. Vysokú spoločenskú nebezpečnosť protiprávneho konania účastníka konania je potrebné vidieť však najmä v tom, že o týchto nákladoch spotrebiteľ pred uzavretím zmluvy nie je informovaný. O skutočnej cene a podmienkach spotrebiteľského úveru sa spotrebiteľ dozvedá až zo splátkového kalendára, ktorý je mu však doručovaný až po podpise zmluvy, kedy už nemôže zrušiť účinky svojho konania. Prihliadol na skutočnosť, že používanie nekalej obchodnej praktiky pri konaní so spotrebiteľom, je závažným zásahom do práv spotrebiteľa chránených zákonom. Takéto konanie je o to závažnejšie, keď v dôsledku takéhoto konania dochádza k porušovaniu ekonomických záujmov spotrebiteľov v značnom rozsahu.

Správny orgán zároveň prihliadol k tomu, že účel sledovaný zákonom vyjadrený v ustanovení § 3 ods. 1 zákona, podľa ktorého každý spotrebiteľ okrem iného má právo na informácie, na ochranu svojho zdravia a bezpečnosti a na ochranu ekonomických záujmov vzhľadom na zistené nedostatky v zákonom požadovanej miere a úrovni dosiahnutý nebol. Správny orgán má za to, že pokuta uložená vo výške stanovenej týmto rozhodnutím je s prihliadnutím na zákonom stanovené medze a hľadiská pokutou primeranou a zároveň pokutou zodpovedajúcou zistenému protiprávnemu stavu a charakteru porušenia zákona.

Z vyššie uvedeného nepochybne vyplýva, že žalobca sa domáha preskúmania rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 244 ods. 1 upravuje, že v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 2, 3 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Zákon č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v ustanovení § 1 ods. 1 upravuje

- a) štátnu kontrolu predaja výrobkov a poskytovania služieb spotrebiteľom na vnútornom trhu
- b) pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie pri kontrole vnútorného trhu,
- c) ochranné opatrenia a pokuty za porušenie zákona,
- d) spoluprácu Slovenskej obchodnej inšpekcie s inými orgánmi verejnej správy a občianskymi združeniami.

Podľa § 2 citovaného zákona, kontrolou vnútorného trhu sa zisťuje,

- a) či výrobky a služby pri ich predaji a poskytovaní sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä či sa predávajú a poskytujú bezpečné, v správnom množstve, miere, hmotnosti a kvalite ...
- i) dodržiavanie obchodných podmienok veriteľov a zmluvných podmienok ponúkaných spotrebiteľom podľa osobitného predpisu.

Pôsobnosť Slovenskej obchodnej inšpekcie v ustanovení § 4 ods. 1 je upravená tak, že Slovenská obchodná inšpekcia kontroluje vnútorný trh podľa § 2 a podľa osobitných predpisov s opätovným odkazom na poznámku pod bodom 1, ktorý uvádza aj zákon o ochrane spotrebiteľa.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia Slovenská obchodná inšpekcia pri kontrole vnútorného trhu u fyzických a právnických osôb predávajúcich alebo dodávajúcich výrobky na vnútorný trh alebo poskytujúcich služby

- a) zisťuje nedostatky pri výkone kontroly podľa ods. 1
- b) vyžaduje odstránenie zistených nedostatkov a škodlivých následkov, ukladá ochranné opatrenia na ich odstránenie...
- g) ukladá pokuty
- h) vybavuje sťažnosti spotrebiteľov
- i) objasňuje priestupky.

Zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v ustanovení § 1 ods. 1 v predmete a rozsahu úpravy zakotvuje, že tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov,

predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území SR, alebo ak splnenie súvisí s podnikaním na území SR.

Spotrebiteľom sa rozumie na účely tohto zákona fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre osobnú potrebu alebo pre potrebu príslušníkov svojej domácnosti (§ 2 písm. a) citovaného zákona).

Predávajúcim sa na účely tohto zákona rozumie

1. podnikateľ, ktorý spotrebiteľovi ponúka alebo predáva výrobky, alebo poskytuje služby alebo jeho splnomocnenec,
2. fyzická osoba, ktorá predáva spotrebiteľovi rastlinné a živočíšne výrobky z vlastnej drobnej pestovateľskej činnosti alebo chovateľskej činnosti alebo lesné plodiny,
3. fyzická osoba, ktorá predáva vlastné použité výrobky, okrem potravín.

Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona, každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

Podľa § 2 písm. u) citovaného zákona sa rozumie odbornou starostlivosťou úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

Podľa § 2 písm. p) citovaného zákona, obchodnou praktikou konanie, opomenutie konania, spôsob správania alebo vyjadrovania, obchodná komunikácia vrátane reklamy a marketingu predávajúceho, priamo spojené s propagáciou, ponukou, predajom a dodaním výrobku spotrebiteľovi.

Podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona, nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

Podľa § 7 ods. 2 písm. a) citovaného zákona, obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti.

Podľa § 7 ods. 4 citovaného zákona, za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

Podľa § 8 ods. 1 písm. d) citovaného zákona, obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto

nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže viesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k cene alebo k spôsobu výpočtu ceny alebo existencie osobitnej cenovej výhody.

Podľa § 8 ods. 4 citovaného zákona, za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznámi obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zrejмый z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Podľa § 20 ods. 1 citovaného zákona, dozor nad dodržiavaním povinností ustanovených týmto zákonom vykonávajú orgány dozoru. Ak nemožno pôsobnosť orgánu dozoru určiť, je na výkon dozoru a kontroly príslušná Slovenská obchodná inšpekcia.

Podľa § 24 ods. 1 citovaného zákona, za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi európskych členstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 66 387,83 Eur.

Podľa § 24 ods. 5 citovaného zákona, pri určení výšky pokuty sa prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti.

Podľa § 1 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Podľa § 2 písm. a) citovaného zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 2 písm. c) citovaného zákona, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru.

Podľa § 3 ods. 5 citovaného zákona, pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere musí byť spotrebiteľ písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami podľa § 4 prostredníctvom ustanoveného vzoru formulára. Na požiadanie musí veriteľ poskytnúť

spotrebiteľovi ďalšie doplňujúce informácie.

Podľa § 4 ods. 2 písm. i), j) citovaného zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť, a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

Podľa § 27 citovaného zákona, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Z obsahu administratívneho spisu, predložených listinných dôkazov a rozhodnutí obidvoch správnych orgánov mal súd preukázať, že zo strany žalobcu jednoznačne došlo k porušeniu citovaných ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu realizácie kontroly, pretože žalobca sa dopustil porušenia jeho povinnosti ako predávajúceho v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d) a na § 8 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože spotrebiteľa nedostatočne informoval o podmienkach uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Senát krajského súdu preskúmal napadnuté rozhodnutia správnych orgánov podľa §

250j ods. 1 O.s.p. v rozsahu a z dôvodov uvádzaných žalobcom v žalobe a dospel k jednohlasnému záveru, že žaloba nie je dôvodná, preto ju zamietol.

V plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami správnych orgánov a s ich argumentáciou, ako aj právnym posúdením zisteného skutkového stavu v tom zmysle, že bolo preukázané, že žalobca porušil svojim konaním povinnosť dodržať zákaz používania nekalej obchodnej praxi, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a zákazu používania nekalej obchodnej praxi vo forme klamlivého konania vo vzťahu k spotrebiteľovi tým, že klamal spotrebiteľa zamlčaním údajov o zmluvných podmienkach a používal nekalú obchodnú prax vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby alebo spôsobu výpočtu cien a vo forme klamlivého opomenutia poskytovaním podstatných informácií nevhodným spôsobom podľa § 8 ods. 1 písm. d) a § 8 ods. 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa uviedol tohto do omylu

Zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvoril spotrebiteľ so žalobcom je naviazaná a vzájomne prepojená s kúpnu zmluvou uzatvorenou medzi spotrebiteľom a predajcom - spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO, a.s., ktorej predmetom je kúpa motorového vozidla Škoda Octavia za dohodnutú kúpnu cenu 10 647 Eur. V ten istý deň ako bola uzatvorená zmluva bola uzatvorená aj zmluva o úvere, tzv. Zmluva a zmluva o zabezpečení, podľa ktorej mal byť poskytnutý spotrebiteľovi úver v sume 11 871,41 Eur, pričom táto suma pozostáva z doplatku kúpnej ceny a z nákladov spojených s poskytnutím pôžičky v sume 2 821,46 Eur.

Súd sa jednoznačne stotožnil s argumentáciou správneho orgánu, že formulár neobsahuje náklady spojené s poskytnutím pôžičky v sume 2 821,46 Eur, ktoré sú uvedené v zmluve. Mesačná splátka úveru v sume 273,39 Eur uvedená v riadku 2C formulára nekorešponduje aj podľa názoru súdu s mesačnou splátkou úveru vo výške 311,78 Eur uvedenou v zmluve. Takisto výška úveru uvedená v riadku 2A formulára v sume 11 871,41 Eur nekorešponduje s čerpaním úveru uvedená v riadku 2B formulára. A napokon zmluva neobsahuje celkové náklady spotrebiteľa spojené s poskytnutím úveru v sume 4 531,99 Eur, ktoré sú uvedené v riadku 3A formulára.

Uvedeným postupom žalobca nerešpektoval ustanovenie § 2 písm. a) Zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože v rozpore s týmto ustanovením zarátal do úveru (11 871,40 Eur) aj tzv. náklady spojené s poskytnutím úveru vo výške 2 821,46 Eur, ktoré nie sú úverom.

Zároveň súd dospel k názoru, že neoboznáním spotrebiteľa s obsahom formulára pred podpisom zmlúvy o úverě žalobca porušil ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských zmluvách. Súd poukazuje na obsah zákonného ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Súd z obsahu administratívneho spisu, ako aj z rozhodnutí oboch správnych orgánov dospel k záveru, že tento spôsob konania žalobcu pri poskytnutí úveru vykazuje znaky nekalej obchodnej praxi vo forme klamlivého konania s poukazom na obsah ustanovenia § 8 ods. 1 písm. d) Zákona o ochrane spotrebiteľa.

Aj súd sa stotožnil so záverom správneho orgánu, že zmluva o úvere neobsahuje konkrétnu výšku a termíny jednotlivých splátok v členení na splátky istiny, úrokov a poplatkov, čo je v príkrom rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úverov. O splátkovom kalendári v tzv. dohode o platbe, ktorý má tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere však spotrebiteľ pred podpisom zmluvy o úvere nemal vedomosť, čo je v rozpore s ustanovením § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa za neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách považujú najmä ustanovenia, ktoré má spotrebiteľ plniť, a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy.

O tom, že zmluvy, ktoré správne orgány označili a vyhodnotili ako neprijateľné vykazujúce znaky nekalých obchodných praktík svedčí aj podnet spotrebiteľa, v ktorom tento uviedol, že v zmysle splátkového kalendára je výška istiny v sume 11 871,40 Eur čo nezodpovedná ani jednému údaju a táto suma je navýšená o 3 589,78 Eur v porovnaní s faktúrou, z čoho vyplýva, že o výške jednotlivých splátok sa dozvedel až po doručení splátkového kalendára, teda po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na možnosť prípadného zrušenia uzatvorenej transakcie, na čo následne reagoval podaním podnetu.

Aj súd konštatuje, že pri kúpnej zmluve a zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktoré boli uzatvorené medzi spotrebiteľom a žalobcom aj vzhľadom na obsah podnetu spotrebiteľa bolo potrebné zo strany žalobcu postupovať voči spotrebiteľovi v takom rozsahu a s takou odbornou starostlivosťou, aby boli dodržané v danom prípade pri poskytovaní spotrebiteľského úveru všetky podmienky poskytovateľa úveru nie v rozpore so zákonom, pričom v tomto prípade boli spotrebiteľovi dané neprijateľné podmienky, o ktorých sa dozvedel až po doručení splátkového kalendára, ktorý mal byť súčasťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 20. decembra 2009.

Všetky tieto skutočnosti boli uvádzané v obidvoch rozhodnutiach správnych orgánov, v ktorých sa s jednotlivými námietkami žalobcu uvádzanými v odvolaní dôsledne správne orgány vypořádali.

Skutočnosť, že žalobca neinformoval spotrebiteľa pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani v zmluve o spotrebiteľskom úvere jasne a určito o podstatných podmienkach zmluvy, značne obmedzila schopnosť spotrebiteľa urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by pri dostatku informácii inak neurobil, preto sa krajský súd stotožňuje s názorom správnych orgánov, že žalobca pri svojej činnosti využíval nekalé obchodné praktiky, ktoré zákon zakazuje, a ktoré môžu negatívne vplyvať na spotrebiteľa pri jeho rozhodovaní o obchodnej transakcii.

Námietky uvádzane žalobcom v odvolaní (totožne ako v žalobe) správne orgány na ne dôsledne a detailne reagovali a v odôvodnení svojich rozhodnutí a preto sa súd opätovne nezaoberal a dospel k názoru, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu ustanovení na ktoré poukazujú správne orgány vo výroku rozhodnutia, ako aj v odôvodnení obidvoch rozhodnutí a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Čo sa týka uloženia sankcie správnymi orgánmi tieto ako už súd vyššie skonštatoval zohľadnili mieru porušenia povinnosti žalobcu a v zmysle § 24 citovaného zákona uložili pokutu na dolnej hranici zákonom stanovenej možnej sadzby, pričom v plnej miere zohľadnili závažnosť porušenia, ako aj spôsobený následok, hlavne s poukazom na podnet spotrebiteľa.

O trovách konania súd rozhodol vzhľadom k tomu, že žalobca nemal úspech podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že náhradu trov konania účastníkom nepriznal pretože žalovaná aj pri úspechu v konaní nárok na náhradu trov konania zo zákona nemá.

Senát krajského súdu vo veci rozhodol jedhlasne.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave prostredníctvom Krajského súdu v Prešove a to písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha, teda ako navrhuje, aby vo veci rozhodol odvolací súd.

V Prešove dňa 28. novembra 2012

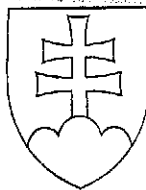
JUDr. Katarína Morozová Nemcová
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Silvia Gnepová

Kancelária ÚR SOI	
Došlo: - 4. 01. 2013	
Podacie číslo: //	Číslo spisu:
Prílohy/lisy: 2	Vybavuje:

PO - ÚI SOI	
Došlo: 31. 12. 2013	
Podacie číslo: 48/2/13	Číslo spisu: 29/11
Prílohy/lsty: 1	Vybavuje:

Toto rozhodnutie má účinnosť právoplatnosť dňa 2. 1. 2014
Najvyšší súd v Prešove
dňa 28. 01. 2014

ROZSUDOK

VMENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: **Consumer Finance Holding, a.s., IČO: 35 923 130**, so sídlom Hlavné nám. 12, Kežmarok, v zastúpení Advokátska kancelária Beňo & partners, Advokátska kancelária, s.r.o., Nám. Sv. Egídia 95, Poprad, proti žalovanému: **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozska 32, Bratislava**, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0253/99/2011 zo dňa 10. augusta 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k.2S 31/2011-43 zo dňa 28. novembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 2S 31/2011-43 zo dňa 28. novembra 2012, **potvrďuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Krajský súd v Prešove, rozsudkom č. k. 2S 31/2011-43 zo dňa 28. novembra 2012, podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0253/99/2011 zo dňa 10. augusta 2011, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie

Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj, č. P/0514/07/10 zo dňa 14. marca 2011, ktorým bola žalobcovi podľa ust. § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, platného v rozhodnom čase (ďalej len zákon č. 250/2007 Z. z. alebo zákon o ochrane spotrebiteľa) uložená peňažná pokuta vo výške 10 000 Eur pre porušenie povinnosti neklamať spotrebiteľa zmlčaním údajov o nákupných podmienkach podľa ust. § 5 ods. 1 a pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene a vo forme klamlivého opomenutia poskytovaním podstatných informácií nevhodným spôsobom podľa ust. § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d/ a na § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z., tak, že žalobcovi uložil pre porušenie povinností ustanovených v § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d/ a na § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. peňažnú pokutu podľa ust. § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. vo výške 7 000 Eur. O trovách konania rozhodol krajský súd poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, keďže nebol v konaní úspešný.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami správnych orgánov a s ich argumentáciou, ako aj právnym posúdením zisteného skutkového stavu v tom zmysle, že bolo preukázané porušenie povinností žalobcu dodržať zákaz používania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a zákazu používania nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k spotrebiteľovi tým, že klamal spotrebiteľa zmlčaním údajov o zmluvných podmienkach a používal nekalú obchodnú praktiku vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby alebo spôsobu výpočtu cien a vo forme klamlivého opomenutia poskytovania podstatných informácií nevhodným spôsobom podľa ust. § 8 ods. 1 písm. d/ a ust. § 8 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa, čím spotrebiteľa uviedol do omylu.

Krajský súd konštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvoril spotrebiteľ so žalobcom je naviazaná a vzájomne prepojená s kúpnu zmluvou uzatvorenou medzi spotrebiteľom a predajcom – spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., ktorej predmetom je kúpa motorového vozidla Škoda Octavia za dohodnutú kúpnu cenu 10 647 Eur. Stotožnil sa s argumentáciou správneho orgánu, že formulár neobsahuje náklady spojené s poskytnutím pôžičky v sume 2 821,46 Eur, ktoré sú uvedené v zmluve, pričom mesačná splátka úveru v sume 273,39 Eur uvedená v riadku 2C formulára nekorešponduje

ani podľa názoru krajského súdu s mesačnou splátkou úveru vo výške 311,78 Eur uvedenou v zmluve. Ďalej konštatoval, že výška úveru uvedená v riadku 2A formulára v sume 11 871,41 Eur nekorešponduje s čerpaním úveru uvedená v riadku 2B formulára. Zmluva neobsahuje ani celkové náklady spotrebiteľa spojené s poskytnutím úveru v sume 4 531,99 Eur, ktoré sú uvedené v riadku 3A formulára.

Krajský súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich z obsahu administratívneho spisu po preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov dospel k záveru, že žalobca svojím konaním, keď nerešpektoval ust. § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), keď zarátal do úveru (11 871,40 Eur) aj takzvané náklady spojené s poskytnutím úveru vo výške 2 821,46 Eur, ktoré nie sú úverom a neoboznámením spotrebiteľa s obsahom formulára pred podpisom zmluvy o úvere, porušil ust. § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských zmluvách (zrejme mal na mysli úverov), poukazom na § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka (OZ), majúc za to, že jeho konanie vykazuje znaky nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania s poukazom na obsah ustanovenia § 8 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľa.

Taktiež sa krajský súd stotožnil so záverom správneho orgánu o tom, že žalobca v rozpore s ust. § 4 ods. 2 písm. i/ zákona o spotrebiteľských úveroch v zmluve o úvere neobsiahol konkrétnu výšku a termíny jednotlivých splátok v členení na splátky istiny, úrokov a poplatkov a o splátkovom kalendári v tzv. dohode o platbe, ktorý má tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, však spotrebiteľ pred podpisom zmluvy o úvere nemal vedomosť, čo je v rozpore s ust. § 53 ods. 4 písm. a/ Občianskeho zákonníka.

Krajský súd ďalej uviedol, že o nekalých obchodných praktikách žalobcu svedčí aj samotný podnet spotrebiteľa ohľadne skutočností uvedených vyššie, na základe ktorých je jednoznačne zrejmé, že sa o výške jednotlivých splátok dozvedel až po doručení splátkového kalendára, teda po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na možnosť prípadného zrušenia uzatvorenej transakcie. Krajský súd konštatoval, že zo strany žalobcu bolo potrebné vo vzťahu k spotrebiteľovi postupovať v takom rozsahu a s takou odbornou starostlivosťou, aby boli dodržané v danom prípade pri poskytovaní spotrebiteľského úveru všetky podmienky poskytovateľa úveru nie v rozpore so zákonom, pričom v danom prípade boli spotrebiteľovi dané neprijateľné podmienky, o ktorých sa dozvedel až po doručení splátkového kalendára, ktorý mal byť súčasťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Podľa názoru krajského súdu správne orgány oboch stupňov sa v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočne s námietkami žalobcu vysporiadali. Taktiež mal za to, že využívaním nekalých obchodných praktík, ktoré zákon zakazuje a ktoré môžu negatívne vplyvať na spotrebiteľa pri jeho rozhodovaní o obchodnej transakcii žalobcom, sa obmedzila schopnosť spotrebiteľa urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil.

Záverom krajský súd uviedol, že na námietky uvádzané žalobcom v odvolaní (totožné ako v žalobe) správne orgány v odôvodnení svojich rozhodnutí detailne reagovali, a preto sa nimi opätovne nezaoberal. Konštatoval, že tiež dospel k názoru, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu ustanovení, na ktoré poukazujú správne orgány vo výroku rozhodnutia ako aj v odôvodnení oboch rozhodnutí, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Vo vzťahu k uloženiu sankcie krajský súd konštatoval, že správne orgány pri jej ukladaní zohľadnili mieru porušenia povinnosti žalobcu a v zmysle ust. § 24 citovaného zákona uložili pokutu na spodnej hranici zákonom stanovenej možnej sadzby, pričom v plnej miere zohľadnili závažnosť porušenia, ako aj spôsobený následok, hlavne s poukazom na podnet spotrebiteľa.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne ak bude mať podmienky na rozhodnutie vo veci za splnené, aby vo veci sám rozhodol v zmysle žalobného petitu.

Žalobca v dôvodoch odvolania namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tvrdil, že náklady spojené s poskytnutím pôžičky uvedené v spotrebiteľskej zmluve o úvere a zabezpečení nie sú nákladmi spotrebiteľa v zmysle ust. § 2 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. (účinného v čase uzavretia zmluvy). Táto peňažná suma je časťou celkového úveru, ktorý spotrebiteľ dostáva od žalobcu za podmienok dohodnutých v zmluve. Vyslovil názor, že náklady spojené s poskytnutím pôžičky, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu RPMN a sú povinné na získanie ponúkaného spotrebiteľského úveru, ktoré je povinný poskytovateľ úveru vyplniť, nie sú ani jednou položkou uvedenou v ust. § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z., preto považuje svoj postup pri oboznamovaní spotrebiteľa s podmienkami poskytnutia úveru za správny. Uviedol, že prostriedky poskytnuté na financovanie konkrétnej služby (v zmluve označené ako náklady

spojené s poskytnutím pôžičky) sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere zahrnuté do výšky úveru celkom, teda tvoria istinu predmetného úveru, pričom tieto poukazuje žalobca výhradne sprostredkovateľovi zmluvy o spotrebnom úvere. Celková výška spotrebiteľského úveru predstavovala sumu 11 871,41 Eur z toho na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru bolo spotrebiteľovi poskytnutých 9 049,95 Eur a na poskytnutie konkrétnej služby (sprostredkovanie spotrebiteľského úveru) bolo poskytnutých 2.821,46 Eur – obe položky tak tvoria istinu úveru a o tejto skutočnosti bol spotrebiteľ výslovne upovedomený jednak v predzmluvnom formulári v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. a vyhl. č. 620/2007 Z. z. ako aj v zmluve o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. e/ a s takouto výškou súhlasil. Namietal, že krajský súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, vydal rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právnymi predpismi citovanými v žalobe. Vyjadril presvedčenie, že na to, aby bola naplnená skutková podstata nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene služby, je potrebné, aby existovala aspoň potenciálna možnosť, aby si priemerný spotrebiteľ mohol vysvetliť ponúkanú cenu inak, než v skutočnosti je. Mal za to, že kvalifikácia konania žalobcu ako nekalej obchodnej praktiky nie je preto v nijakom prípade dôvodná a súd prvého stupňa preto rozhodol nesprávne, keď žalobu zamietol.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu zotrval na svojom vyjadrení k žalobe. Mal za to, že s námietkami žalobcu v odôvodnení rozhodnutia sa riadne vysporiadal. Konštatoval, že vo svojom rozhodnutí vychádzal z právneho predpisu, zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. a uložil pokutu v súlade s ust. § 24 ods. 1 uvedeného zákona, z ktorého vyplýva, že na zistené nedostatky je možné uložiť pokutu až do výšky 66 378,83 Eur, pričom vychádzal zo skutkového stavu zisteného v rámci kontroly zachytenom na inšpekčnom zázname presne a spoľahlivo a vec správne právne kvalifikoval. Tvrdenia účastníka konania o nesprávnom právnom posúdení a nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia vyhodnotil ako neopodstatnené, ktoré nemajú oporu v skutkových zisteniach a ani vo všeobecne záväzných právnych predpisoch. Vyslovil názor, že námietky vznesené žalobcom ho nezbavujú zodpovednosti za kontrolou presne a spoľahlivo zistených porušení zákona. Ďalej uviedol, že záver správneho orgánu prvého stupňa ohľadne rozpornosti podmienky uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorá je v rozpore s ust. § 2 písm. a/ a c/ zákona č. 258/2001 Z. z., považoval ako odvolací správny orgán za dostatočný majúci oporu v skutkových zisteniach ako aj v relevantných právnych predpisoch. Zdôraznil, že postup žalobcu v danom prípade vykazuje znaky nekalej obchodnej praktiky vo forme

klamlivého konania podľa ust. § 8 ods. 1 písm. d/ zákona z dôvodu, že môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože uvádza do omylu alebo môže uviesť do omylu spotrebiteľa vo vzťahu k cene. Poukázal na to, že dôkazom o charaktere protiprávneho konania žalobcu je i obsah podnetu spotrebiteľa, ktorý inšpektori prešetrovali a z ktorého jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ bol uvedený do omylu, v dôsledku ktorého pristúpil k uzavretiu zmluvy, ktorú by inak neuzatvoril. I naďalej zotrval na názore, že zmluvná podmienka, na ktorú žalobca upozorňuje, podľa ktorej spotrebiteľ podpisom zmluvy prehlasuje, že pred uzavretím zmluvy bol písomne oboznámený so zmluvnými podmienkami prostredníctvom formulára, ktorý mu bol doručený a tento prevzal, tak ako to je uvedené v časti zmluvy Spoločné ustanovenia, je neprijateľná z dôvodu, že na spotrebiteľa neprijateľne prenáša dôkazné bremeno v otázke oboznámenia sa s obsahom formulára. Vyslovil názor, že je neprijateľné, aby bolo na spotrebiteľa štandardnou zmluvnou podmienkou prenášané dôkazné bremeno o to viac, keď povinnosť oboznámiť spotrebiteľa so zmluvnými podmienkami zmluvy o spotrebiteľskom úvere pred uzavretím zmluvy § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch ukladá účastníkovi konania. Rovnako zotrval na názore, že zo samotného znenia podmienky vzhľadom na účastníkom konania použitý pojem „doručený“ v súvislosti s doručením formulára nevyplýva, že by formulár mal byť spotrebiteľovi odovzdaný pri osobnom rokovaní a nie doručený poštou. Tvrdil, že charakter uvedených porušení povinností žalobcu má negatívny dopad v tom, že vo vzťahu k spotrebiteľovi je spôsobilý privodiť vážnu majetkovú ujmu tým, že naruší jeho ekonomické správanie a spotrebiteľ urobí rozhodnutie, ktoré by inak neurobil. Ďalej uviedol, že využívaním nekalých obchodných praktík, ktoré zákon zakazuje a ktoré môžu negatívne vplyvať na spotrebiteľa pri jeho rozhodovaní, došlo zo strany žalobcu dojednaním neurčitých podmienok, podmienky v rozpore so zákonom, neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve uzatvorenej so spotrebiteľom ako aj upieraním práva spotrebiteľa na ochranu jeho ekonomických záujmov, čím účastník konania nedodrжал úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú bolo možné od neho rozumne očakávať, majúca za to, že skutočnosť, že žalobca neinformoval spotrebiteľa pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere jasne a určito o podstatných podmienkach zmluvy, značne obmedzila schopnosť spotrebiteľa urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil. Taktiež mal za to, že žalobcovi bola uložená primeraná pokuta vo vzťahu k zistenému porušeniu zákona a rozsahu dopadu na spotrebiteľa. Vzhľadom na uvádzané skutočnosti navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol v celom rozsahu a rozhodnutie žalovaného potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a následne ich zrušenia. Žalovaný preskúmvaným rozhodnutím zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktorým prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 10.000 eur za porušenie povinnosti ustanovenej v § 5 ods. 1, a v § 7 ods. 1, v spojení s § 8 ods. 1, písm. d/, ods.4 zákona č. 250/2007 Z. z., vo výrokovej časti týkajúcej sa porušenia právnej povinnosti tak, že určil porušenie právnej povinnosti žalobcom ustanovenej v § 7 ods. 1 v spojení s § 8 ods. 1, písm. d/, ods.4 zákona č. 250/2007 Z. z. a uloženia sankcie tak, že žalobcovi znížil výšku uloženej sankcie na 7.000 eur. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení sankcie žalobcovi za porušenie povinností podľa ustanovení zákona č. 250/2007 Z. z..

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že dňa 22. júna 2010 vykonali inšpektori Slovenského obchodnej inšpekcie v sídle žalobcu kontrolu za účelom preverenia podnetu spotrebiteľa č. 430/2010. Kontrola bola vykonaná v zmysle zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu a zameraná bola na dodržiavanie ustanovení zákona

č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení zákona č. 264/2006 a o zmene a doplnení zákona č. 71/1986 Zb. a zákona č. 568/2007 Z. z., zákona č. 659/2007 Z. z. a zákona č. 70/2008 a vyhlášky MF SR č. 620/2007 Z. z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne preverenie dodržiavania povinností veriteľom ustanovených v zákone č. 258/2001 Z. z..

Z inšpekčného záznamu vyhotoveného z kontroly žalovaného u žalobcu dňa 22. júna 2010 jednoznačne na základe predložených podkladov vyplynulo, že kontrolovaná osoba neinformovala pisateľa podnetu pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ani v zmluve o spotrebiteľskom úvere jasne a určito o podstatných podmienkach zmluvy, čím značne obmedzila schopnosť spotrebiteľa urobiť rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by pri dostatku informácií inak neurobil; kontrolovaná osoba – žalobca, použila pri uzatvorení predmetnej zmluvy a zmluvy o zabezpečení s pisateľom podnetu nekalú obchodnú praktiku, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej spôsobilosti, pričom pod odborovou spôsobilosťou sa rozumie osobitná schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúcu čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti a zároveň podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku.

Na základe vykonanej kontroly bolo začaté správne konanie, ktoré bolo oznámené žalobcovi listom zo dňa 18. januára 2011, sp zn. P/0514/07/10, č. p. 820, 842,844 pre kontrolou zistené nedostatky tým, že žalobca nezabezpečil dodržiavanie povinností predávajúceho: nepoužívať nekalú obchodnú praktiku vo forme klamlivého opomenutia podľa ust. § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 4, nepoužívať obchodnú praktiku, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa podľa ust. § 7 ods. 1 v nadväznosti § 7 ods. 2 písm. a/ a b/, neklamať spotrebiteľa zmlčaním údajov o vlastnostiach výrobku (služby) alebo nákupných podmienok – podľa ust. § 5 ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa za ktoré zodpovedá žalobca. Zároveň bol žalobca poučený v zmysle ust. § 33 správneho poriadku.

Slovenská obchodná inšpekcia, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj rozhodnutím zo dňa 14. marca 2011, č. P/0514/07/10 uložila žalobcovi pre porušenie povinností predávajúceho neklamať spotrebiteľa zmlčaním údajov o nákupných podmienkach – podľa ust. § 5 ods. 1, pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky vo forme klamlivého konania vo vzťahu k cene a vo forme klamlivého

opomenutia poskytovaním podstatných informácií nevhodným spôsobom podľa ust. § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d/ a na § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. pokutu podľa ust. § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. vo výške 10 000 Eur.

Žalovaný rozhodnutím zo dňa 10. augusta 2011, č. SK/0253/99/2011 odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zmenil tak, že žalobcovi pre porušenie povinností ustanovených v § 7 ods. 1 v nadväznosti na § 8 ods. 1 písm. d/ a na § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa uložil peňažnú pokutu podľa ust. § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. vo výške 7 000 Eur.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v podstate odchýlil od argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a aby v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Odvolační súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa oboznámiac sa s administratívnym spisom zistil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací vo svojej rozhodovacej činnosti sa už zaoberal obdobnou vecou vedenou na odvolacom súde pod sp. zn. 6Sžo 39/2012 medzi totožnými účastníkmi, ktorej predmetom bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. SK/0017/99/2011 zo dňa 2. marca 2011, ktorým bolo zmenené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu tak, že žalobcovi bola za porušenie povinností ust. § 7 ods. 1, ods. 2 písm. a/ a b/ zákona o ochrane spotrebiteľa uložená sankcia – pokuta vo výške 8000 Eur, vychádzajúce z obdobných skutkových okolností.

Podľa § 250ja ods. 7 OSP, ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

V súlade s právnou úpravou ustanovenou v citovanej právnej norme odvolací súd v danej veci v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na právne dôvody uvedené v odôvodnení rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo 39/2012, zo dňa 29. mája 2013, ktorým rozsudkom najvyšší súd na základe odvolania žalobcu potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/22/2011-53 zo dňa 25. mája 2012 a súčasne právne dôvody uvedené v relevantnej časti odôvodnenia uvedeného rozsudku najvyššieho súdu uvádza v odôvodnení tohto rozsudku nasledovne:

*„Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)
Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.*

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu

jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavnne konformný výklad. Požiadavka na ústavnne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujúcu svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Odvolačný súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmovacom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu právnej úpravy ustanovujúcej v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z. zákaz predávajúceho (poskytovateľa služby) vykonávať obchodnú praktiku nekalo, za ktorú zákonodarca považuje konanie v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a konanie, ktorým sa podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie"). Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky. (§ 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z.).

Podľa § 3 ods. 1, 3 zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie

podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly (ďalej len "orgán dozoru") a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. (§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka - OZ).

Podľa § 4 ods. 2, písm. b/, ods. 6, 8 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie spotrebiteľovi upierať práva podľa § 3.

Ak sa zmluva medzi predávajúcim a spotrebiteľom uzatvára písomne a obsahuje ustanovenia, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah, predávajúci je povinný zmluvné podmienky formulovať zrozumiteľne. V pochybnostiach platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, ibaže súlad týchto podmienok so zákonom je predmetom kontroly orgánu dozoru.

Predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže prívodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lest', vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

Podľa § 7 ods. 1, 2, písm. a/, b/ zákona o ochrane spotrebiteľa nekalé obchodné praktiky sú zakázané.

Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

Podľa § 52 ods. 1, 2 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa 53 ods. 1, 2, 4, písm. a/, d/, ods. 5, 10 OZ spotrebiteľskej zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

Podľa § 54 ods. 1, 2 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/ zákona č. 258/2001 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme,

b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom,

c) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkami uvedenými pod bodmi 1./ až 5/.

d) ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 1 z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,

e) poplatkami akákoľvek platba, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov.

Podľa § 27 zákona o ochrane spotrebiteľa na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov- správny poriadok), okrem § 20 ods. 3 písm. e) až h) a § 21 a § 26a.

Podľa § 3 ods. 1, správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydat' orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje predmet a rozsah právnej úpravy najmä ochranu spotrebiteľa vo vzťahu k výrobcovi, dovozcovi, distribútorovi a poskytovateľovi služieb, ako aj a úlohy orgánov verejnej správy pri kontrole dodržiavania podmienok ustanovených pri ochrane spotrebiteľa. Zákon sa vzťahuje nielen na ochranu pred nebezpečnými výrobkami a službami, ktoré môžu spôsobiť ohrozenie zdravia a života a ohrozenie ekonomických záujmov spotrebiteľa, ale na všetky výrobky, alebo služby, ktoré dodávateľ, predajca ponúka kupujúcemu k predaju, alebo poskytovateľ služby poskytuje

spotrebiteľovi. Zákonodarca v jednotlivých ustanoveniach uvedeného zákona jednoznačne špecifikuje práva spotrebiteľa so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa. Povinnosti predávajúceho, resp. poskytovateľa služby vo svojej štruktúre kopírujú práva spotrebiteľa na ochranu pred výrobkami alebo službami, ktoré môžu spôsobiť zásah do právom chránených záujmov spotrebiteľa. Výrobky a služby musia spĺňať zo strany predávajúceho alebo poskytovateľa služby kritériá tak, aby sa dostali ku spotrebiteľovi bez následných komplikácií. Z uvedených dôvodov zákonodarca preto významným spôsobom zákonom o ochrane spotrebiteľa ochraňuje spotrebiteľa, pričom pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ich podmienok, platnosti týchto zmlúv, práv a povinností z nich vyplývajúcich a následkov ich porušení ako aj práv zo zodpovednosti za vady a práv na náhradu škody odkazuje na právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv ustanovenú v právnych normách §§ 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca v uvedenom právnom predpise súčasne charakterizuje dobré mravy pri predaji alebo pri poskytovaní služby, ktoré sú konkretizované všeobecne uznávanými pojmami ako vžitá tradícia, morálka, dobromyseľnosť, čestnosť a pod. Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa (§ 54 ods.1,2 OZ). Zákonodarca v Občianskom zákonníku ukladá povinnosť predajcovi, resp. poskytovateľovi služby tak, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"), ustanoviac, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, pričom zákonodarca za **neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považuje najmä tie, ktoré zaväzujú spotrebiteľa a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy, s úpravou v zmysle ktorej sa neprijateľnosť zmluvných podmienok hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy.** (§ 53 ods. 1, 4 písm. a/, d/, ods. 5, 10 OZ).

Vzhľadom ku uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval námietky žalobcu vzťahujúcimi sa na nesprávne právne posúdenie veci za nedôvodné."

Vychádzajúc zo skutkových okolností danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd dospel k zhodnému názoru ako prvostupňový súd, že skutkom kladeným žalobcovi za vinu napadnutým rozhodnutím žalovaného sa žalobca dopustil porušenia právnej

povinnosti vyplývajúcej mu z právnej normy ustanovenej v § 7 ods. 1 v spojení s § 8 ods. 1, písm. d/, ods. 4 zákona č.250/2007 Z. z., keď v zmluvných podmienkach uvedených v zmluve o spotrebiteľskom úvere (zmluva a zmluva o zabezpečení), ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, stanovil povinnosť spotrebiteľa zaplatiť poskytnutý úver v celkovej výške 11871,41 €, predmetom financovania bola dohodnutá kúpna cena za motorové vozidlo SKODA Octávia 1,9 TDI Elegance v sume 10,647 €, v časti zmluvy „spôsob financovania“ sa však uvádza, že klient podpisom tejto zmluvy berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny predmetu financovania vo výške 9049,95 € a náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške 2821,46 €. Súčasne z kúpnej zmluvy zo dňa 20. decembra 2009 uzavretej medzi účastníkmi zmluvy a zmluvy o zabezpečení, predloženej kupujúcim s podnetom na ÚI SOI, vyplýva, že predmetom zmluvy bolo motorové vozidlo - ŠKODA Octávia 1,9 TDI Elegance a kúpna cena bola stanovená vo výške 9883,68 €, a zmluvné strany sa dohodli na vyporiadaní kúpnej ceny tak, že prvú časť kúpnej ceny vo výške 1597,05 € kupujúci zaplatil predávajúcemu v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy a doplatok kúpnej ceny vo výške 8286,63 € sa kupujúci zaväzuje uhradiť predávajúcemu z výnosu z úveru. Z kúpnej zmluvy predloženej žalobcom v rámci šetrenia podnetu kupujúceho – dlžníka, vyplýva, že účastníci zmluvy a zmluvy o zabezpečení dňa 20. decembra 2009 č. 120095947 uzatvorili kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bolo uvedené motorové vozidlo a kúpna cena bola stanovená vo výške 10647 €, a zmluvné strany sa dohodli na vyporiadaní kúpnej ceny tak, že prvú časť kúpnej ceny vo výške 1597,05 € kupujúci zaplatí predávajúcemu pri podpise kúpnej zmluvy a doplatok kúpnej ceny vo výške 9049,95 € sa kupujúci zaväzuje uhradiť predávajúcemu v lehote do 10 dní po poskytnutí pôžičky. Vo formulári o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere predloženého žalobcom sa uvádza, že celková výška spotrebného úveru je 11871,41 €, úver je splácaný mesačnými anuitnými splátkami 273,39 €, ako tovar je označené predmetné motorové vozidlo 10647 € a celkové náklady sú uvedené vo výške 4531,99 €. Kupujúci predmetného motorového vozidla, na ktoré mu bol poskytnutý spotrebiteľský úver žalobcom podal na Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie podnet zo dňa 20. mája 2010, ktorým žiadal o preskúmanie výpočtu celkovej výšky spotrebného úveru a hlavne určenie sumy odplaty za poskytnutie spotrebného úveru na kúpu osobného motorového vozidla.

Uvedené skutkové okolnosti aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne preukazujú a to vzhľadom na rôzne údaje vo vzťahu ku kúpnej cene motorového vozidla a výšky položiek poskytovaného úveru uvedené v kúpnej zmluve, v zmluve o úvere,

vo formulári o zmluvných podmienkach, že žalobca so spotrebiteľom výšku úveru individuálne neprejednal, resp. že by žalobca vopred pred podpísaním predmetnej zmluvy náležite spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti informoval spotrebiteľa nielen o celkovej výške poskytovaného úveru, ale aj o jeho náležitostiach. Zo skutkových okolností daného prípadu je zrejmé, že spotrebiteľ u žalobcu zakupoval motorové vozidlo, zálohu zaň zaplatil v čase podpisu kúpnej zmluvy a zostatok kúpnej ceny mal zaplatiť vo forme úveru, ktorý mu mal poskytnúť žalobca. Žalobca tvrdil, že ako veriteľ poskytol spotrebiteľovi informácie o poskytovanom úvere formou formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu predložil pri rokovaní o uzavretí zmluvy a kupujúci sa mal možnosť s ním oboznámiť. Ani z predloženého formulára však nie je zrejmé, že žalobca ako veriteľ informoval spotrebiteľa o poplatku za poskytnutie predmetného úveru na doplatenie kúpnej ceny, v sume 2821,46 €, a to ani v časti 3./ formulára upravujúcej náklady na spotrebiteľský úver, a to aj napriek tomu, že **poplatok za poskytnutie úveru sa považuje za náklady úveru podľa § 2 písm.e / zákona č. 258/2001 Z.z.**

Odvolaací súd považoval za nedôvodné tiež tvrdenie žalobcu, že finančné prostriedky poskytnuté na financovanie konkrétnej služby (v zmluve označené ako náklady spojené s poskytnutím pôžičky) sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere zahrnuté do výšky úveru celkom a celková výška úveru bola jasne a zrozumiteľne v zmluve vyjadrená, i keď súhlasí s tvrdením žalobcu, že žiaden hmotnoprávny predpis platný na území SR neurčuje, čo môže resp. čo nesmie tvoriť istinu úveru. Žalobca ako poskytovateľ služby, ktorou spotrebiteľovi poskytuje spotrebiteľský úver, bol však povinný pri poskytovaní spotrebiteľského úveru postupovať v zmysle platnej právnej úpravy ustanovujúcej úpravu spotrebiteľských zmlúv v zmysle §§ 52 a nasl. OZ, úpravu spotrebiteľských úverov zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ako aj v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z.. Zákonodarca v § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovuje, čo sa považuje za spotrebiteľský úver a čo je nákladom tohto úveru. Vychádzajúc z logického výkladu právnej úpravy spotrebiteľského úveru, za spotrebiteľský úver je možné považovať dočasné poskytnutie finančných prostriedkov na zabezpečenie potrieb spotrebiteľa, ktoré majú spotrebiteľský charakter. V posudzovanom prípade za spotrebiteľský úver možno považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalobca poskytol spotrebiteľovi na doplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo, ktoré spotrebiteľovi predával. Pokiaľ žalobca do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky (v prejednávanej veci 2 821,46 €) postupoval v rozpore s platnou

právnou úpravou ustanovenou v § 2 zákona č. 258/2001 Z. z., pretože uvedený poplatok, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi služby (spotrebiteľského úveru), treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru.

Postup žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľského úveru v posudzovanom prípade aj podľa názoru odvolacieho súdu možno preto považovať za postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa – žalobcu, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe – k poskytnutiu úveru, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a súčasne ju zakazuje (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z.). Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z predložených listinných dokladov odvolací súd zastáva názor, že žalobca svojim postupom sa dopustil tiež klamlivej obchodnej praktiky, pretože v procese uzatvárania spotrebiteľského úveru podstatné informácie týkajúce sa spotrebiteľského úveru poskytol spotrebiteľovi nejasným, nezrozumiteľným spôsobom, čím mohol spotrebiteľa uviesť do omylu vo vzťahu k výške poskytovaného úveru majúcim za následok, že spotrebiteľ prijal rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal. Žalovaný preto správne posúdil, že uvedeným skutkom sa žalobca dopustil aj porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 8 ods. 1, písm. d/, ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z., z ktorej právnej normy vyplýva, že obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže uviesť do omylu priemerného spotrebiteľa, a to aj ak je táto informácia vecne správna vo vzťahu k cene alebo k spôsobu výpočtu ceny alebo existencie osobitnej cenovej výhody. Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel obchodnej praktiky, ibaže je zřejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

Odvolací súd taktiež považoval za nedôvodnú námietku žalobcu, týkajúcu sa právnej úpravy ustanovenej v § 2 písm. d/ zákona č. 258/2001 Z. z. a správnosti výpočtu RPMN. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci je zřejmé, že dôvodom sankcionovania žalobcu v posudzovanom prípade nebola skutočnosť nesprávneho výpočtu RPMN a ani skutočnosť,

že by žalovaný mal náklady spojené s poskytnutím pôžičky vo výške posudzovať v zmysle právnej úpravy ustanovenej v bodov 1- 5 § 2 písm. c/ zákona č. 258/2001 Z. z..

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu a z relevantnej právnej úpravy námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu považoval za neopodstatnené.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa vykonal v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážil dostatok relevantných skutkových zistení na vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil, z ktorých dôvodov žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán postupoval a rozhodol v súlade so zákonom, keď v rámci prieskumnej svojej právomoci zmenil vo výroku a v príslušnej časti odôvodnenia prvostupňové rozhodnutie, vychádzajúc z rovnakého skutkového stavu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu záver správnych orgánov oboch stupňov vyslovený v odôvodnení ich rozhodnutia zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa. Aj podľa názoru odvolacieho súdu vykonaným dokazovaním v danej veci bolo dostatočne preukázané, že žalobca konaním kladeným mu za vinu porušil právnu povinnosť vyplývajúca mu z § 7 ods. 1 v spojení s § 8 ods. 1 písm. d/, ods.4 zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré porušenie zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti.

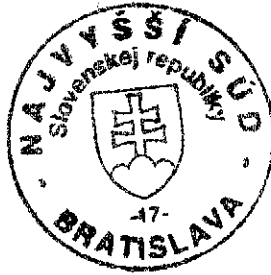
Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny potvrdil podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p..

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods.1, veta prvá a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi náhradu trov tohto konania z dôvodu jeho neúspechu v konaní nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. novembra 2013

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia

Ing. Dagmar Lojová

Kancelária ÚR SOI	
Došlo: 31. 12. 2013	
Podacie číslo: 2554	Číslo spisu:
Prílohy/listy: 2	Vybavuje: